

De vertaling van deze pagina is automatisch geproduceerd met behulp van machinevertaling [\[Link\]](#). Machinevertalingen kunnen fouten bevatten die de duidelijkheid en nauwkeurigheid van de informatie kunnen schaden; de Ombudsman kan niet aansprakelijk worden gehouden voor eventuele afwijkingen. Voor de grootste mate van betrouwbaarheid en rechtszekerheid wordt verwezen naar de bronversie in het Engels (klik op de link hierboven). Meer informatie vindt u in ons [taal- en vertaalbeleid \[Link\]](#).

Besluit in zaak 603/2008/OV - Vermeend verzuim om de afloop van een inbreuk bij een architectuurwedstrijd te controleren

Besluiten

Zaak 603/2008/OV - Geopend op 19/03/2008 - Besluit over 15/02/2010

Klager is een architect die in 1997 zonder succes deelnam aan een internationale architectuurwedstrijd voor de Europese wijk in Brussel. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest trad op als aanbestedende dienst en tekende het contract met de succesvolle kandidaat. Na een eerste inbreukklacht van klager verzond de Commissie op 9 februari 2001 een met redenen omkleed advies naar de Belgische autoriteiten waarin werd geconcludeerd dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest Richtlijn 92/50/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening had geschonden, onder meer met betrekking tot de plicht tot het verzekeren van de anonimiteit van de projecten en de onafhankelijkheid van de jury. Enige tijd later in 2001 hebben de Belgische autoriteiten de Commissie diverse beloften gedaan met betrekking tot de beëindiging van het contract in kwestie. Naar aanleiding van deze beloften sloot de Commissie de inbreukprocedure in april 2002.

In december 2006 diende klager een tweede inbreukklacht bij de Commissie in waarin hij beweerde dat de Belgische autoriteiten hun beloften niet waren nagekomen. Meer bepaald wees hij erop dat de Belgische autoriteiten een nieuw addendum (addendum nr. 6) bij het contract hadden gesloten.

In februari 2008 wendde klager zich tot de Ombudsman met de bewering dat de Commissie er niet voor had gezorgd dat de Belgische autoriteiten zich strikt zouden houden aan hun beloften om gevolg te geven aan haar met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 en het contract definitief te beëindigen. In haar advies voerde de Commissie aan dat uit haar onderzoek geen grond bleek voor de conclusie dat de Belgische autoriteiten door het sluiten van addendum nr. 6 hun beloften niet nakwamen.

Na bestudering van de inbreukdossiers van de Commissie kwam de Ombudsman tot de conclusie dat het betreffende addendum geen wijzigingen introduceerden die strijdig waren met de beloften van de Belgische autoriteiten. Daarom was er geen sprake van wanbeheer. De Ombudsman merkte evenwel op dat de wijze waarop de Commissie de beloften van de Belgische autoriteiten in 2001 en 2002 aan klager had beschreven, leek af te wijken van de beschrijving die zij tijdens het onderzoek had gegeven.

DE ACHTERGROND VAN DE KLACHT

1. In 1997 nam klager deel aan de internationale architectuurwedstrijd voor de Europese wijk in Brussel, getiteld „ *Concours international d'Architecture — Aménagement de l'espace public dans le Quartier Européen de Bruxelles* ”. De wedstrijd werd ook wel „ *Les sentiers de l'Europe* ” genoemd. Deze internationale wedstrijd werd georganiseerd op initiatief van de minister van Openbare Werken van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de heer Erkki Liikanen, destijds Europees commissaris. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Europese Unie droegen elk 50 % bij aan de financiering van het project. De Société Centrale d'Architecture de Belgique (SCAB) werd belast met de algemene organisatie van het vergelijkend onderzoek, dat in twee fasen werd georganiseerd. Op 24 april 1998 heeft SCAB de resultaten van de wedstrijd bekendgemaakt, die heeft geleid tot een contract met de winnende inschrijver (hierna: „winnende laureaat”). Het voorstel van klager stond op de derde plaats. Op 5 juni, 16 juni en 8 juli 1998 schreef klager commissaris Liikanen over het resultaat.

2. Op 8 juli 1998 diende klager een inbreukklacht in bij directoraat-generaal XV van de Commissie (voorloper van directoraat-generaal Interne Markt, DG MARKT). Een van zijn beweringen was dat de Belgische autoriteiten Richtlijn 92/50/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening [1] (hierna : „richtlijn”) hebben geschonden. Het belangrijkste argument van klager was dat de beoordelingscriteria en de samenstelling van de jury van het vergelijkend onderzoek („jury”) inbreuk maakten op de algemene regels van het vergelijkend onderzoek.

3. Op 21 september 1998 diende klager een klacht in bij de Europese Ombudsman (1021/1998/OV) tegen de Raad van de EU, de Europese Commissie en het Europees Parlement. Hij stelde dat de richtlijn en de algemene regels van de architectuurwedstrijd werden geschonden door de Europese Unie in haar rol als aanbestedende dienst en door leden van de jury. Hij beweerde verder dat sommige leden van de jury vertegenwoordigers van de Europese instellingen waren. Klager stelde dat het vergelijkend onderzoek nietig moest worden verklaard en dat hij moest worden gecompenseerd. Op 27 oktober 1998 deelde de Ombudsman klager mee dat zijn klacht niet-ontvankelijk was omdat de passende voorafgaande administratieve benaderingen niet waren gevolgd. Bovendien verklaarde hij dat hij de klacht niet kon behandelen omdat de diensten van DG XV van de Commissie bezig waren hun onderzoek naar zijn inbreukklacht van 8 juli 1998 uit te voeren.

4. Op 7 december 1998 bevestigde de Commissie de ontvangst van de klacht van klager van 8 juli 1998 en deelde zij hem mee dat zijn klacht door het secretariaat-generaal was geregistreerd onder nummer 98/5025. De Commissie heeft een inbreukprocedure ingeleid met betrekking tot de beweringen van klager. Op 4 november 1999 heeft de instelling de Belgische autoriteiten een aanmaningsbrief gestuurd op basis van het vroegere artikel 226 van het EG-Verdrag, thans artikel 258 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. De aanmaningsbrief betrof de vermeende schending van artikel 13, lid 6, [2] van de richtlijn, namelijk dat de anonimiteit van de deelnemende kandidaten in de tweede fase van het vergelijkend onderzoek was opgeheven. Op 4 februari 2000 heeft de Commissie, naar aanleiding van een schriftelijke parlementaire vraag over de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de juryleden ten opzichte van de kandidaten, de Belgische autoriteiten opnieuw om aanvullende informatie verzocht.

5. Op 12 april 2000 diende klager een tweede klacht in bij de Ombudsman (505/2000/(OV)SM). Hij beweerde dat i) hij van de Commissie geen informatie had ontvangen over de uitkomst van zijn inbreukklacht van 8 juli 1998; (II) de Commissie niet had geantwoord op vier van zijn brieven; en iii) de richtlijn en de algemene mededingingsregels zijn door de Commissie en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in twee opzichten geschonden. Ten eerste waren de leden van de jury niet onafhankelijk en onpartijdig geweest, en ten tweede werd het gunningsbesluit hem niet binnen 15 dagen na de beslissing van de jury meegedeeld. Op 18 mei 2000 heeft de Ombudsman een onderzoek ingesteld naar de eerste twee beschuldigingen. De Ombudsman deelde klager voorts mee dat, aangezien het onderwerp van zijn derde bewering werd onderzocht door de Belgische Conseil d'Etat, hij niet bevoegd was om dit te behandelen omdat het voormalige artikel 195 van het EG-Verdrag, thans artikel 228 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, bepaalt dat de Ombudsman onderzoeken zal verrichten „*tenzij de vermeende feiten het voorwerp van een gerechtelijke procedure zijn of zijn geweest*”. Op 30 augustus 2001 heeft de Ombudsman zijn onderzoek afgesloten en klager in kennis gesteld van zijn besluit dat er geen sprake was van wanbeheer door de Commissie met betrekking tot de eerste en tweede aantijgingen van klager.

6. Bij brief van 26 januari 2001 deelde de Commissie klager mee dat op 21 december 2000 werd besloten de Belgische autoriteiten een met redenen omkleed advies te sturen, aangezien zij van oordeel was dat artikel 13, lid 6, van de richtlijn was geschonden. De Commissie wees er met name op dat de aanbestedende dienst de verplichting om de anonimiteit van de projecten te waarborgen, heeft geschonden. Bovendien heeft de jury zijn beslissing niet uitsluitend gebaseerd op de criteria in de aankondiging (en de documenten van het vergelijkend onderzoek) en op de aangegeven weging. Bovendien werd de verplichting om de onafhankelijkheid van de jury te waarborgen niet nageleefd. Wat dit laatste aspect betreft, wees de Commissie erop dat er rechtstreekse economische banden leken te bestaan tussen de voorzitter van de jury en de tweede laureaat, alsmede tussen een ander jurylid en de winnende laureaat. Het met redenen omkleed advies van de Commissie is op 9 februari 2001 aan de Belgische autoriteiten toegezonden.

7. Bij brief van 12 april 2001 hebben de Belgische autoriteiten de diensten van de Commissie in kennis gesteld van de toezeggingen die zij naar aanleiding van het met redenen omkleed advies van de Commissie van 9 februari 2001 hadden gedaan. Op 14 juni 2001 heeft de

Commissie om verduidelijkingen verzocht. Bij brief van 24 september 2001 hebben de Belgische autoriteiten geantwoord en hun verbintenissen nader toegelicht. Op 12 oktober 2001 vond een bijeenkomst plaats tussen de diensten van de Commissie en vertegenwoordigers van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Op 6 november 2001 hebben de Belgische autoriteiten de Commissie een nieuwe brief gestuurd over de follow-up van het met redenen omkleed advies.

8. Bij brief van 6 november 2001 deelde DG MARKT klager mee dat de vertegenwoordigers van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest tijdens de besprekingen van 12 oktober 2001 uitdrukkelijk hadden erkend dat de bezorgdheid van de Commissie, zoals die in haar met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 naar voren was gebracht, gegrond was. In de brief werd klager verder meegedeeld dat „ *de vertegenwoordigers van de Belgische autoriteiten ook hebben aangegeven dat de verantwoordelijke ministers na het met redenen omkleed advies van de Commissie hadden besloten het betrokken contract definitief te beëindigen en geen opdracht meer te geven voor diensten in het kader van dit contract* ” [3] . DG MARKT legde uit dat het derhalve niet passend achtte de zaak aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen voor te leggen en dat het de Commissie derhalve zou voorstellen de zaak te sluiten. Na deze aanmaningsbrief van 6 november 2001 heeft de Commissie de inbreukprocedure op 24 april 2002 afgesloten.

9. Op 30 oktober 2002 schreef klager de Commissie met het argument dat de Belgische autoriteiten de verbintenissen die zij in 2001 waren aangegaan, niet hadden nagekomen. Hij wees erop dat op 22 maart 2001 een vijfde addendum bij de betrokken overeenkomst was gesloten tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de winnende laureaat, met een bedrag van ongeveer 6 miljoen BEF. Dit addendum had betrekking op de renovatie van werken in Parc Léopold, gelegen in de Europese wijk van Brussel. Klager wees erop dat de fabriek in Parc Léopold omringd was door panelen met de naam van de winnende laureaat.

10. Bij brief van 21 november 2002 heeft de Commissie klager geantwoord. Zij verklaarde dat zij *bij brief van 12 april 2001 in kennis was gesteld van het voornemen van de Belgische autoriteiten om het betrokken contract te beëindigen* [4] . Voorts hebben de Belgische autoriteiten, in antwoord op een verzoek om verduidelijking van de diensten van de Commissie, bij brief van 24 september 2001 in feite *verduidelijkt dat de verantwoordelijke ministers zich ertoe hadden verbonden geen nieuwe opdrachten voor diensten meer te geven in het kader van het betrokken contract* [5] . De Commissie kwam tot de conclusie dat de Belgische autoriteiten in het licht van deze omstandigheden daadwerkelijk aan het met redenen omkleed advies hadden voldaan, ook al waren zij het er aanvankelijk niet mee eens. Voorts heeft zij erop gewezen dat panelen met de naam van de winnende laureaat op de vestigingsplaats niet hebben aangetoond dat de Belgische autoriteiten nieuwe opdrachten voor diensten hadden uitgevaardigd nadat zij zich er formeel van hadden verbonden dit niet te doen in hun brieven van 12 april en 24 september 2001. De Commissie sloot haar brief af door te verklaren dat de Belgische autoriteiten haar hadden meegedeeld dat de aan de winnende laureaat toevertrouwde opdracht als volledig beëindigd en gesloten zou worden beschouwd, zodra het Brussels Hoofdstedelijk Gewest had bijgestaan bij de ontvangst van de renovatiewerken van Parc Léopold. Daarom was de ondertekening van addendum nr. 5 bij het contract volgens de Commissie niet in strijd met de verbintenissen van de Belgische autoriteiten.

11. Vier jaar later, op 4 december 2006, diende klager een nieuwe klacht in bij de Commissie, waarin werd gesteld dat de Belgische autoriteiten de verbintenissen die zij in 2001 waren aangegaan, niet hadden nagekomen. Hij stelde met name dat de verantwoordelijke ministers het met redenen omkleed advies van de Commissie van 9 februari 2001 niet in acht hadden genomen omdat zij, in plaats van de betrokken overeenkomst te onderbreken, de waarde ervan met 226 779,41 EUR hadden verhoogd, namelijk van 491 689,63 EUR tot 718 469,05 EUR (als gevolg van addenda nrs. 1 tot 6), hetgeen neerkomt op een verhoging van de waarde van de opdracht met 45 %. De klager voerde verder aan dat de Belgische autoriteiten artikel 7, lid 1, van de richtlijn [6] hebben geschonden door een opdracht te gunnen die de drempelwaarde van 200 000 EUR overschreed, toen zij werden geacht af te zien van het plaatsen van nieuwe bestellingen in verband met de opdracht. Klager heeft de Commissie derhalve verzocht zijn eerdere inbreukklacht 98/5025 te heropenen en de zaak aanhangig te maken bij het Hof van Justitie. Op 27 december 2006 heeft de Commissie de ontvangst van deze brief bevestigd.

12. Op 19 januari 2007 hebben de diensten van de Commissie klager om meer informatie verzocht. Bij brieven van 8 en 15 februari 2007 heeft klager de Commissie nadere gegevens verstrekt. In zijn brief van 15 februari 2007 verklaarde hij voorts dat hij niet kon aannemen dat de Commissie, gelet op haar besprekingen met de Belgische autoriteiten, kon aanvaarden dat nieuwe opdrachten voor werkzaamheden, die 45 % van de oorspronkelijke waarde van de opdracht vertegenwoordigen, in het kader van dezelfde opdracht moesten worden afgegeven.

13. Bij brief van 20 april 2007 heeft klager de Commissie verzocht zijn klacht officieel te registreren en te antwoorden op zijn correspondentie. Op 12 juni 2007 heeft het secretariaat-generaal van de Commissie klager meegedeeld dat zijn inbreukklacht was geregistreerd onder referentienummer 2007/4421 en dat hij in kennis zou worden gesteld van de resultaten van het onderzoek dat door de diensten van de Commissie zou worden uitgevoerd.

14. Bij brief van 26 januari 2008 heeft klager de Commissie verzocht hem in kennis te stellen van de stand van zaken met betrekking tot zijn zaak.

15. Op 23 februari 2008 heeft klager de onderhavige klacht (603/2008/OV) bij de Ombudsman ingediend.

16. Bij brief van 3 maart 2008 heeft DG MARKT klager meegedeeld dat het de Belgische autoriteiten op 18 februari 2008 een brief van vóór artikel 226 had gestuurd. Op 28 maart 2008 hebben de Belgische autoriteiten geantwoord dat zij de in 2001 aangegane verbintenissen niet hadden geschonden.

17. Bij brief van 27 maart 2008, waarvan ook een kopie aan de Ombudsman is toegezonden, heeft klager de Commissie verzocht hem te vergoeden voor de schade die hij meende te hebben geleden. De Commissie heeft geen antwoord gegeven. Daarom heeft klager op 23 mei 2008 een brief aan de Ombudsman gericht waarin hij zijn verzoek om schadevergoeding herhaalde. Bij brief van 23 mei 2008 heeft de Commissie geantwoord op de brief van klager van

27 maart 2008, waarin zij zijn verzoek om schadevergoeding afwijste.

18. Op 26 juni 2008 heeft DG MARKT klager een aanmaningsbrief gestuurd. Zij deelde klager mee dat zij volgens de preambule van addendum nr. 6 tot doel had de opdracht van de architect (d.w.z. de winnende laureaat) nader te omschrijven of binnen bepaalde grenzen uit te breiden. De Belgische autoriteiten wezen erop dat het addendum de betrokken overeenkomst niet heeft verlengd, wat in strijd zou zijn met de door hen aangegane verbintenissen, maar veeleer heeft uiteengezet hoe de rechten en verplichtingen van de partijen moesten worden geregeld met het oog op de beëindiging van de overeenkomst. DG MARKT voerde aan dat addendum nr. 6 geen substantiële wijzigingen aan de betrokken overeenkomst heeft aangebracht en wees erop dat de verlenging van de werkzaamheden betreffende fase 8, die betrekking hadden op Parc Léopold, binnen het toepassingsgebied van addenda nrs. 1 tot en met 5 bleef, die waren opgesteld vóór de verbintenissen die de Belgische autoriteiten in 2001 waren aangegaan. Voorts heeft zij erop gewezen dat de totale waarde van de opdracht, te weten 869 347,58 EUR, niet hoger was dan het maximumbedrag van 870 612,17 EUR, een voorwaarde waaraan de Belgische autoriteiten zich in 2001 hebben verbonden. DG MARKT heeft voorts verklaard dat de Belgische autoriteiten volgens haar gegevens sinds het aangaan van de verbintenissen die zij in 2001 hebben aangegaan, geen openbaredienstcontracten met een geraamde waarde hadden gegund die de in de richtlijn genoemde drempel overschreden. Zij vestigde voorts de aandacht van klager op het feit dat het contract in kwestie leek te zijn voltooid. Op basis van het bovenstaande concludeerde DG MARKT dat de informatie waarover zij beschikte niet voldoende was om een inbreukprocedure in te leiden, en dat het derhalve de Commissie zou voorstellen de inbreukprocedure af te sluiten, tenzij de klager binnen een termijn van vier weken nieuwe informatie heeft verstrekt.

19. Op 20 juli 2008 heeft klager in een brief geantwoord dat de Commissie niet snel had gehandeld om de inbreuken op de richtlijn te corrigeren. Op 13 augustus 2008 antwoordde DG MARKT dat er twee redenen waren om inbreukklacht nr. 98/5025 af te sluiten. Ten eerste hadden de Belgische autoriteiten de inbreuken erkend en ten tweede hadden zij besloten de betrokken overeenkomst te beëindigen. Voorts wees zij erop dat zij alleen kennis had genomen van de conclusie van addendum nr. 6 via de nieuwe klacht van klager, die op 4 december 2006 werd ingediend. Zij verklaarde dat zij dit addendum had geanalyseerd en concludeerde dat er geen elementen waren die de inleiding van een inbreukprocedure rechtvaardigden. DG MARKT had derhalve besloten de zaak te sluiten.

20. Op 18 september 2008 heeft de Commissie de inbreukprocedure afgesloten.

ONDERWERP VAN HET ONDERZOEK

21. Op 23 februari 2008 heeft klager een klacht ingediend bij de Ombudsman. Hij deed de volgende beschuldigingen.

- De Commissie heeft de Belgische autoriteiten niet verzocht haar met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 strikt en onmiddellijk uit te voeren. In dit verband wees de klager erop dat addendum nr. 6, met een bedrag van 202 709,40 EUR, in december 2002 werd afgesloten en

dat op 15 oktober 2003 nog werkzaamheden in Parc Léopold aan de gang waren.

- De Commissie heeft ten onrechte aanvaard dat de Belgische autoriteiten de winnende laureaat extra vergoedingen hebben toegekend ten bedrage van 226 779,41 EUR.
- De Commissie heeft ten onrechte aanvaard dat de Belgische autoriteiten de winnende laureaat de extra fase nr. 8 (onder voorbehoud van addendum nr. 6) voor Parc Leopold hebben toegekend, zonder een procedure in te leiden.
- De Commissie heeft ten onrechte geoordeeld dat het niet nodig was de Belgische Staat voor het Hof van Justitie te vervolgen.
- De Commissie heeft een onregelmatige mededinging goedgekeurd en medegefinancierd door 50 % van de kosten te betalen. De verplichting om de anonimiteit van de projecten te waarborgen, is geschonden.
- De Commissie is rechter en partij in deze zaak en kan de klager dus niet eerlijk verdedigen.
- De Commissie is er niet in geslaagd de internationale architectuurwedstrijd opnieuw op gang te brengen.

22. In zijn klacht van 23 februari 2008 stelde klager ook dat de Commissie hem een schadevergoeding moest betalen, maar wees erop dat hij in dit verband nog geen contact met de Commissie had opgenomen.

23. In zijn brief van 19 maart 2008, die het onderhavige onderzoek inleidde, vatte de Ombudsman de bovenstaande grieven van klager samen in de volgende enkele bewering, waarover hij de Commissie verzocht een advies in te dienen: „ *De Commissie heeft er niet voor gezorgd dat de Belgische autoriteiten zich strikt houden aan hun verbintenis om haar met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 na te leven en de betwiste overeenkomst definitief te beëindigen* ”.

24. De Ombudsman deelde klager mee dat zijn vordering tot schadevergoeding niet-ontvankelijk was, aangezien hij de Commissie niet vooraf had benaderd met betrekking tot dit aspect van de zaak. Op 23 mei 2008 deelde klager de Ombudsman mee dat hij zijn schadevordering bij de Commissie had ingediend bij brief van 27 maart 2008, maar dat deze brief onbeantwoord bleef. De Ombudsman heeft daarom besloten om dit verzoek in zijn onderzoek op te nemen en heeft de Commissie op 18 juni 2008 schriftelijk verzocht om ook een advies in te dienen over de bewering van klager dat „ *de Commissie een vergoeding moet betalen voor de door hem geleden schade, die hij aangaf ten belope van 295 654 EUR* ”.

HET ONDERZOEK

25. De klacht werd voor advies doorgestuurd naar de Commissie. Op 20 juli en 1 september 2008 heeft klager zowel de Commissie als de Ombudsman verdere correspondentie gestuurd. De Ombudsman heeft klager op 11 september 2008 geantwoord.

26. De Commissie heeft haar advies op 25 september 2008 toegezonden. Het advies werd doorgestuurd naar klager, die zijn opmerkingen op 28 november en 9 december 2008 zond.

27. Op 18 juni en 6 juli 2009 hebben de diensten van de Ombudsman de desbetreffende dossiers bij DG MARKT geïnspecteerd. Op 20 juli 2009 heeft de Ombudsman een kopie van het inspectieverslag aan de Commissie en klager toegezonden. Op 6 augustus 2009 zond klager zijn opmerkingen over het inspectieverslag.

28. Op 28 september, 13, 16 en 21 oktober 2009 vonden telefoongesprekken plaats tussen de diensten van de Ombudsman en klager. Op 7 en 13 oktober 2009 heeft klager de Ombudsman verdere correspondentie gestuurd. Op 14 oktober 2009 schreef klager ook een brief aan het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF), waarin hij verklaarde dat hij geen met redenen omkleed antwoord van de Ombudsman had ontvangen over de klacht die hij in 1998 had ingediend. Op 12 november 2009 heeft de Ombudsman geantwoord op de brieven van klager van 7 en 13 oktober 2009. In deze brief verwees hij ook naar de brief van klager van 14 oktober 2009 aan OLAF en stuurde hij daarom ook een kopie van zijn antwoord aan OLAF.

29. Op 19 november 2009 heeft klager geantwoord op de brief van de Ombudsman van 12 november 2009. Klager heeft bij zijn brief van 6 bladzijden een samenvatting van de feiten gevoegd waarin hij de elementen van de zaak van 1998 tot 2001 uiteenzette. Op 21 november 2009 zond klager de Ombudsman een kopie van een brief van dezelfde datum die hij aan OLAF had toegezonden. Op 10 december 2009 heeft de Ombudsman geantwoord op de brief van klager van 19 november 2009. Op 11 december 2009 zond klager een nieuwe brief aan de Ombudsman, waarop deze op 21 december 2009 heeft geantwoord.

ANALYSE EN CONCLUSIES VAN DE OMBUDSMAN

A. Voorlopige opmerkingen

30. In zijn brief van 19 maart 2008 tot inleiding van het onderzoek merkte de Ombudsman op dat punt 8 van de *mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Europese Ombudsman over de betrekkingen met de klager met betrekking tot inbreuken op het Gemeenschapsrecht* [7] („de mededeling”) bepaalt dat de Commissie een inbreukklacht zal onderzoeken met het oog op een besluit binnen ten hoogste een jaar „na de datum van registratie van de klacht door het secretariaat-generaal”. Hij wees erop dat de klacht van klager in juni 2007 werd geregistreerd en dat deze termijn derhalve niet was verstreken in maart 2008, toen klager zijn klacht bij hem indiende. De Ombudsman wees er echter op dat de datum waarop klager daadwerkelijk zijn inbreukklacht heeft ingediend, 4 december 2006 was. Deze datum werd ook vermeld in de brief van de Commissie van 12 juni 2007, waarin klager werd meegedeeld dat zijn klacht was geregistreerd. In zijn brief heeft de Ombudsman de aandacht van de Commissie gevestigd op punt 4 van de mededeling, waarin wordt bepaald dat binnen 15 dagen na ontvangst een ontvangstbevestiging wordt afgegeven en dat de registratie van een klacht binnen een maand na de eerste bevestiging wordt erkend.

31. Naar haar mening heeft de Commissie klager verontschuldigd voor de onnodige vertraging bij het registreren van zijn inbreukklacht in de onderhavige zaak. Klager heeft in zijn

opmerkingen hierover geen opmerkingen gemaakt.

32. Aangezien de Commissie de onnodige vertraging met betrekking tot de registratie van de klacht van klager heeft erkend en haar excuses heeft aangeboden voor deze vertraging, is de Ombudsman van mening dat er naar dit aspect van de zaak geen verder onderzoek nodig is.

33. De Ombudsman merkt op dat de feiten die de basis vormen van deze klacht dateren van 1997 toen de architectuurwedstrijd werd gelanceerd. In 1998 en 2000 diende klager bij de Ombudsman twee klachten in over de eerste inbreukklacht, nr. 98/5025, die op 8 juli 1998 bij de Commissie werd ingediend. Klager diende deze klacht bij de Ombudsman in na het indienen van zijn tweede inbreukklacht bij de Commissie op 4 december 2006. De tweede inbreukklacht betrof de vermeende niet-nakoming door de Commissie van de Belgische autoriteiten om de verbintenissen die zij in 2001 waren aangegaan na te komen na het met redenen omkleed advies van de Commissie in het kader van de eerste inbreukklacht. Deze bewering is dus het voorwerp van het onderhavige onderzoek. In september en oktober 2009 stelde klager tijdens telefoongesprekken met de diensten van de Ombudsman dat de Ombudsman de hele zaak moest onderzoeken, met inbegrip van de punten die hij in zijn eerste inbreukklacht naar voren bracht. In dit verband verwees klager in zijn opmerkingen ook naar zijn correspondentie met de Commissie vanaf 1998. Op 13 oktober 2009 zond klager een nieuwe brief aan de Ombudsman waarin hij de inhoud van de briefwisseling tussen hem en de Commissie in de loop van 2000 en 2001 samenvatte. Klager verwees ook naar zijn beweringen in zijn twee eerdere klachten, nrs. 1021/1998/OV en 505/2000/(OV)SM, en verklaarde dat zijn onderhavige klacht betrekking had op hetzelfde geschil. Op 19 november 2009 zond klager een nieuwe brief aan de Ombudsman met daarin een samenvatting van 6 pagina's van de feiten. Hij verwees opnieuw naar de kwesties die in de klachten 1021/98/OV en 505/2000/(OV)SM aan de orde zijn gesteld, en naar feiten die zich tussen 1998 en 2001 hebben voorgedaan. Hij verklaarde dat hij op basis van deze elementen niet kon aanvaarden dat de Commissie in overeenstemming met goed bestuur had gehandeld. In antwoord op de opmerkingen van klager wijst de Ombudsman erop dat dit onderzoek zich richt op de bewering dat „*de Commissie er niet voor heeft gezorgd dat de Belgische autoriteiten zich strikt houden aan haar met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 en dat zij de betwiste overeenkomst definitief zullen beëindigen.*” Om deze bewering te kunnen behandelen, moet de Ombudsman uiteraard nagaan hoe de Belgische autoriteiten hebben gereageerd op het met redenen omklede advies van de Commissie van 9 februari 2001 en hoe de Commissie heeft gereageerd op de follow-up van het met redenen omklede advies van de Belgische autoriteiten. Deze analyse vereist echter niet dat de Ombudsman opnieuw onderzoekt hoe de Commissie de eerste inbreukklacht, nr. 98/5025, heeft behandeld, noch om de inhoud van de correspondentie van klager met de Commissie vanaf 1998 te beoordelen.

34. In zijn opmerkingen benadrukte klager dat het werkelijke probleem in de onderhavige zaak betrekking had op het feit dat de Commissie 50 % van de kosten van een architectuurwedstrijd financierde die in strijd was met het gemeenschapsrecht. Dit was een van de beschuldigingen die klager in zijn klacht van 23 februari 2008 bij de Ombudsman had geuit. In zijn opmerkingen over het inspectieverslag herhaalde klager dat zijn klacht niet alleen betrekking had op de bewering van de Ombudsman, maar ook op de punten 5 tot en met 7 van zijn klacht van 23 februari 2008, namelijk zijn beweringen dat i) de Commissie de vermeende onregelmatige

mededinging had goedgekeurd en medegefinancierd, ii) de Commissie rechter en partij in deze zaak was en derhalve klager niet eerlijk kon verdedigen, en iii) de Commissie het vergelijkend onderzoek niet opnieuw op gang heeft gebracht. Toen dit onderzoek werd geopend, vatte de Ombudsman de grieven van klager samen in één bewering en vroeg hij de Commissie om haar opmerkingen. Klager heeft op dat moment geen bezwaar gemaakt tegen de aanpak van de Ombudsman. Wat de medefinanciering door de Commissie van het desbetreffende vergelijkend onderzoek betreft, merkt de Ombudsman bovendien op dat reeds in 1997 bekend was dat de EU de helft van de kosten van dat vergelijkend onderzoek betaalde, aangezien deze informatie in de mededingingsdocumenten was opgenomen. In het voorwoord van de algemene regels van het vergelijkend onderzoek, geschreven door de heer Liikanen, die destijds Europees commissaris was, vermeldde het vergelijkend onderzoek „financé à concurrence de 50 % par les Institutions européennes au même titre que par la Région de Bruxelles-Capitale”. De Ombudsman merkt echter op dat klager geen beweringen heeft gedaan over dit feit in klacht nr. 1021/1998/OV van 21 september 1998 of klacht nr. 505/2000/(OV)SM van 12 april 2000. Deze kwestie is voor het eerst aan de orde gesteld in deze klacht, die op 23 februari 2008 is ingediend. Tegen die datum was echter meer dan twee jaar verstreken sinds klager kennis kreeg van het feit waarop zijn bewering was gebaseerd. Deze kwestie kon dus hoe dan ook niet in dit onderzoek worden opgenomen, aangezien artikel 2, lid 4, van het Statuut van de Ombudsman bepaalt dat „een klacht moet worden ingediend binnen twee jaar na de datum waarop de feiten waarop de klacht is gebaseerd, ter kennis zijn gebracht van de indiener van de klacht”.

35. Op 9 december 2008 zond klager de Ombudsman een kopie van een brief aan SCAB van 22 juni 2000 van de heer B., een ambtenaar van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie, en een lid van de jury. In deze brief bevestigde de heer B. dat hij niet was gemanipuleerd en dat hij in volledige onpartijdigheid had gehandeld in zijn rol als lid van de jury. Klager was van mening dat de beoordeling van de heer B. onaanvaardbaar was. De Ombudsman wil erop wijzen dat het onderhavige onderzoek betrekking heeft op de Commissie en niet op de Raad. Indien klager aantijgingen tegen de Raad wenst in te dienen, kan hij een nieuwe klacht indienen, na een passende voorafgaande aanpak bij die instelling.

36. In zijn opmerkingen over het inspectieverslag bekritiseerde klager het feit dat de Commissie zijn correspondentie met de commissarissen Liikanen en Monti van juni en juli 1998 niet bij het inspectieverslag had gevoegd, hetgeen volgens hem essentieel was voor een volledig begrip van de onderhavige zaak. De Ombudsman wijst erop dat het argument van klager gebaseerd lijkt te zijn op een misverstand, namelijk dat hij van mening was dat het inspectieverslag was opgesteld door de diensten van de Commissie en niet door de Ombudsman.

37. In zijn opmerkingen beweerde klager dat de Commissie zelf het EU-recht in deze zaak heeft geschonden, aangezien de aanbestedende dienst het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Europese Unie was. De Commissie heeft echter in haar advies over de klacht verklaard dat de aanbestedende dienst het Brussels Hoofdstedelijk Gewest was. De Ombudsman merkt op dat de Commissie dit aan klager heeft uitgelegd in een brief die zij op 24 november 1998 zond. In die brief verwees de Commissie naar de eerdere brieven van commissaris Liikanen aan klager, volgens welke de rol van de Commissie, de Raad en het Parlement bij dit vergelijkend

onderzoek beperkt was tot deelname aan de financiering ervan en als onderdeel van de jury. De Ombudsman merkt op dat de algemene regels voor het vergelijkend onderzoek („*Règlement du concours*”) in kwestie enigszins dubbelzinnig zijn met betrekking tot deze kwestie. In punt 2.1.1 van de algemene regels wordt bijvoorbeeld gesuggereerd dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het desbetreffende vergelijkend onderzoek zou uitvoeren, maar vermeldt het ook dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de EU daartoe SCAB als adviseur hebben aangewezen. In punt 2.1.3 wordt zelfs vermeld dat zowel het Brussels Hoofdstedelijk Gewest als de EU de „pouvoir-adjudicateur” zouden zijn. [8] Het lijkt echter geen twijfel dat de litigieuze opdracht is gegund door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en niet door de EU. De Ombudsman is van mening dat de formulering van de hierboven genoemde algemene regels een weerspiegeling is van het feit dat de EU via haar vertegenwoordigers in de jury daadwerkelijk heeft deelgenomen aan het besluit over de vraag welke architect het thans betwiste contract zou winnen. Zoals reeds vermeld, was de EU echter geen partij bij de opdracht die aan de winnende laureaat werd gegund. Ook moet worden opgemerkt dat de onregelmatigheden op grond waarvan de Commissie tot de conclusie is gekomen dat er sprake was van een schending van het Unierecht, betrekking hadden op leden van de jury die geen vertegenwoordigers van de instellingen van de Unie waren. Op grond van het voorgaande kan niets erop wijzen dat de Commissie zelf in casu de EU-regels inzake overheidsopdrachten heeft geschonden.

B. Vermeend verzuim van de Commissie om ervoor te zorgen dat de Belgische autoriteiten zich strikt houden aan hun verbintenis om het met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 na te leven

Aan de Ombudsman voorgelegde argumenten

38. In zijn klacht beweerde klager dat de Commissie er niet voor heeft gezorgd dat de Belgische autoriteiten zich strikt houden aan hun verbintenis om haar met redenen omkleed advies van 9 februari 2001 na te leven en het betrokken contract definitief te beëindigen.

39. In haar advies verklaarde de Commissie dat haar diensten de nieuwe inbreukklacht van de klager onderzochten en bepaalde problemen met de Belgische autoriteiten controleerden, maar dat dit onderzoek geen reden had gegeven om te concluderen dat de Belgische autoriteiten hun toezeggingen niet waren nagekomen.

40. De Commissie heeft verklaard dat de eerste inbreukklacht, nr. 98/5025, is afgesloten omdat de Belgische autoriteiten de inbreuken op de richtlijn hebben erkend en bepaalde verbintenissen hebben aangegaan. Zij wees erop dat de precieze inhoud van de verbintenissen van de Belgische autoriteiten in hun brieven van 24 september en 6 november 2001 is vermeld. Zij verklaarde dat de Belgische autoriteiten in deze brieven hadden *beloofd dat het betwiste contract zou worden beëindigd en dat er geen verdere opdrachten voor diensten in het kader van deze opdracht zouden worden gegund. In deze brieven hebben de Belgische autoriteiten ook aan de diensten van de Commissie duidelijk gemaakt dat pas nadat de architect het Brussels Hoofdstedelijk Gewest had bijgestaan bij de ontvangst van de werken in het Parc Léopold, de*

litigieuze overeenkomst definitief zou worden beëindigd. De Commissie heeft er vervolgens op gewezen dat de Belgische autoriteiten ook hebben gewezen op het maximumbedrag dat in het kader van de opdracht moest worden besteed, namelijk 35120401 BEF (870 612,17 EUR), en dat geen nieuwe opdrachten zouden worden gegund met een waarde die dit cijfer overschrijdt.

41. Vervolgens is echter gebleken dat, nadat de Commissie de oorspronkelijke inbreukprocedure had afgesloten, een bepaald addendum, namelijk addendum nr. 6 bij de overeenkomst, is gesloten. De Commissie heeft erop gewezen dat het volgens de preambule van dit addendum tot doel had de inhoud van de taken van de architect met betrekking tot de renovatie van het reeds lopende Parc Léopold nader te omschrijven. Volgens de Commissie heeft het addendum een aantal van de taken van de architect nader omschreven of binnen bepaalde reeds voorziene grenzen uitgebreid. De Commissie verklaarde dat dit addendum volgens de Belgische autoriteiten geen verlenging van het contract was, wat een schending van hun verbintenissen zou zijn geweest, maar veeleer de afwikkeling van de rechten en verplichtingen van de partijen met het oog op de beëindiging van het contract.

42. De Commissie voerde verder aan dat uit de van de klager en van de Belgische autoriteiten ontvangen informatie bleek dat het totale bedrag dat in het kader van het contract werd uitgegeven, namelijk 35069349 BEF of 869 347,58 EUR, lager was dan het maximumbedrag dat is vermeld in de toezeggingen die de Belgische autoriteiten in 2001 hebben gedaan. Zij wees er voorts op dat de Belgische autoriteiten hadden benadrukt dat dit bedrag ook ver onder het bedrag van 100 miljoen BEF lag dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest oorspronkelijk voornemens was uit te geven aan de architectuurwedstrijd.

43. De Commissie benadrukte dat de Belgische autoriteiten duidelijk maakten dat het contract pas definitief zou worden beëindigd nadat de architect het Brussels Hoofdstedelijk Gewest had bijgestaan bij de ontvangst van de werken in Parc Léopold. Zij voerde aan dat de in addendum nr. 6 voorziene verduidelijkingen van de taken van de architect de opdracht niet wezenlijk hebben gewijzigd en dat de uitbreiding van de taken in fase 8 met betrekking tot Parc Léopold binnen de werkingssfeer bleef van hetgeen reeds was opgenomen in de addenda nrs. 1 en 5, die voorafging aan de verbintenissen van de Belgische autoriteiten.

44. De Commissie kwam tot de conclusie dat zij het niet eens kon zijn met het standpunt van klager dat de Belgische autoriteiten hun verbintenissen van 2001 niet hebben nagekomen. Als gevolg daarvan kon de Commissie geen redenen vinden om verdere maatregelen te nemen. In dit verband heeft de Commissie er voorts op gewezen dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een procedure uit hoofde van artikel 226 van het EG-Verdrag, thans artikel 258 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, in te leiden.

45. In zijn opmerkingen benadrukte klager dat de relevante mededinging inbreuk maakte op de richtlijn en dus onwettig was. Hij voegde eraan toe dat als de Ombudsman zijn standpunt niet zou onderschrijven, hij zich tot OLAF zou wenden voor arbitrage.

46. Op 18 juni en 6 juli 2009 hebben de vertegenwoordigers van de Ombudsman de dossiers

van DG MARKT met betrekking tot inbreukklachten nrs. 98/5025 en 2007/4421 onderzocht. Tot de onderzochte documenten behoorden het met redenen omkleed advies van de Commissie van 9 februari 2001, de brieven van de Belgische autoriteiten aan de Commissie van 12 april, 24 september en 6 november 2001, de addenda-addenda's 4, 5 en 6, de brief van de Commissie van 18 februari 2008 aan de Belgische autoriteiten, en het antwoord van deze laatste van 28 maart 2008.

Beoordeling van de Ombudsman

47. De Ombudsman heeft de Commissie verzocht een advies in te dienen over de bewering dat zij er niet voor heeft gezorgd dat de Belgische autoriteiten zich strikt houden aan hun verbintenis om het met redenen omkleed advies van de instelling van 9 februari 2001 na te leven en het betrokken contract definitief te beëindigen.

48. In haar advies beschreef de Commissie de toezeggingen die zij van de Belgische autoriteiten had ontvangen. Volgens de Ombudsman kan deze beschrijving als volgt worden samengevat. De Commissie verklaarde dat de Belgische autoriteiten beloofden dat i) de betrokken opdracht definitief zou worden beëindigd, ii) de beëindiging pas zou plaatsvinden nadat de architect (de winnende laureaat) het Brussels Hoofdstedelijk Gewest had bijgestaan bij de ontvangst van de werken in Parc Léopold, iii) geen verdere opdrachten voor diensten zouden worden gegund in het kader van de opdracht en iv) geen nieuwe opdracht zou worden gegund boven de maximumwaarde van de betrokken opdracht, namelijk 870 612,17 EUR (35120401 BEF). Het standpunt van de Commissie laat enige ruimte voor twijfel over de relatie tussen de verbintenissen (iii) en (iv) van de Belgische autoriteiten. De Ombudsman begrijpt echter dat de Commissie voorstelt dat de Belgische autoriteiten hebben beloofd de winnende laureaat niet te vragen aanvullende diensten te verlenen „*die geen verband hielden met de reeds bestelde fasen*” (de formulering die in zijn brief van 26 juni 2008 is gebruikt), en dat wanneer aanvullende diensten nodig waren voor de reeds bestelde fasen, de extra vergoeding voor deze diensten de drempel van 870 612,17 EUR (35120401 BEF) niet zou overschrijden.

49. Na de documenten in het dossier van de Commissie te hebben onderzocht, concludeert de Ombudsman dat de toezeggingen van de Belgische autoriteiten inderdaad redelijkerwijze op bovenstaande wijze kunnen worden geïnterpreteerd.

50. Alvorens de in punt 47 uiteengezette bewering te behandelen, acht de Ombudsman het passend erop te wijzen dat de wijze waarop de Commissie de toezeggingen van de Belgische autoriteiten aan klager heeft voorgelegd in 2001 en 2002 lijkt te verschillen van de beschrijving die zij in de loop van dit onderzoek heeft gegeven. In haar brief van 6 november 2001 deelde de Commissie klager mee dat de Belgische autoriteiten hadden *besloten „het betrokken contract definitief te beëindigen en geen opdracht meer te geven voor diensten in het kader van dit contract”*. In haar brief van 21 november 2002 heeft de Commissie klager *in kennis gesteld van „het voornemen van de Belgische autoriteiten om het betrokken contract te beëindigen”* en van het feit „*dat de verantwoordelijke ministers zich ertoe hadden verbonden geen nieuwe opdrachten voor diensten meer te geven in het kader van het betrokken contract*”. De Ombudsman merkt echter op dat deze kwestie niet binnen het toepassingsgebied van dit

onderzoek valt en daarom hier niet hoeft te worden onderzocht.

51. Nog moet worden nagegaan of de Commissie ervoor heeft gezorgd dat de Belgische autoriteiten de in het advies van de Commissie beschreven verbintenissen nakomen en dus aan het met redenen omkleed advies hebben voldaan. De Ombudsman moet met name nagaan of de Commissie terecht van oordeel was dat de conclusie van addendum nr. 6 in overeenstemming was met deze toezeggingen.

52. De Ombudsman concludeerde dat de resultaten van de inspectie van het dossier van de Commissie het standpunt van de Commissie bevestigen.

53. Tijdens hun inspectie hebben de vertegenwoordigers van de Ombudsman de inhoud van addendum nr. 6 met bijzondere aandacht onderzocht. Op basis van deze inspectie bleek dat het addendum geen wijzigingen heeft aangebracht die indruisen tegen de in punt 48 uiteengezette verbintenissen. Het leek veeleer het geval te zijn dat de verdere opdracht voor diensten in addendum nr. 6 i) betrekking had op de lopende renovatiewerkzaamheden van Parc Léopold en dus verband hield met de eerder bestelde fasen, en ii) de maximumwaarde van de opdracht, namelijk 870 612,17 EUR, niet werd overschreden.

54. De Ombudsman merkt op dat de Commissie in haar advies en in haar brief aan klager van 26 juni 2008 ook heeft betoogd dat addendum nr. 6 geen „substantiële” wijzigingen aan het contract in kwestie heeft aangebracht. Zoals hierboven is opgemerkt, werd in de toelichting van de Commissie met betrekking tot de door de Belgische autoriteiten aangegane verbintenissen echter niet verwezen naar enige toezegging om geen „substantiële” wijzigingen in het contract aan te brengen. De Ombudsman vindt het daarom moeilijk te begrijpen waarom de Commissie niettemin naar dit concept van „substantiële” wijzigingen heeft verwezen. Wat de Commissie in dit verband wellicht had willen meedelen, was volgens de Ombudsman dat de aanvullende orders van de Belgische autoriteiten, binnen de grenzen van de door hen aangegane verbintenissen, hoe dan ook geen wezenlijke wijziging vormden ten opzichte van het contract zoals het bestond toen deze verbintenissen werden aangegaan.

55. Gezien het bovenstaande is met betrekking tot de hier onderzochte bewering geen sprake van wanbeheer.

56. Het is nuttig hieraan toe te voegen dat de klager zich afvraagt of de Commissie op 24 april 2002 op basis van de in haar advies in de onderhavige zaak beschreven verbintenissen de klacht inzake inbreuk op 24 april 2002 heeft afgesloten. Deze vraag heeft betrekking op de discretionaire bevoegdheden die de Commissie kan uitoefenen wanneer zij vaststelt dat er sprake is van een schending van het EU-recht. In ieder geval moet worden opgemerkt dat deze kwestie niet onder het onderhavige onderzoek valt.

C. De vordering tot schadevergoeding

Aan de Ombudsman voorgelegde argumenten

57. Klager stelde dat de Commissie hem zou moeten vergoeden voor de schade die hij als gevolg van deze zaak heeft geleden. Volgens klager bedroeg zijn schadevergoeding 295 654 EUR.

58. In haar advies verwees de Commissie naar haar brief van 23 mei 2008 aan klager met betrekking tot zijn schadevordering. In deze brief heeft de Commissie, onder verwijzing naar de rechtspraak van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Unie, uiteengezet dat haar besluit om geen inbreukprocedure in te leiden op grond van het vroegere artikel 226 van het EG-Verdrag, thans artikel 258 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, geen aanleiding kan geven tot niet-contractuele aansprakelijkheid van de Unie.

59. In zijn opmerkingen voerde klager aan dat hij tevergeefs had gewerkt en aan dit vergelijkend onderzoek had deelgenomen, en dat hij een specifiek nadeel had geleden. Hij handhaafde derhalve zijn vordering tot schadevergoeding.

Beoordeling van de Ombudsman

60. De Ombudsman merkt om te beginnen op dat het argument van de Commissie inzake niet-contractuele aansprakelijkheid op basis van de relevante rechtspraak van de rechterlijke instanties van de Unie juist is. De Ombudsman is ook van mening dat klager in ieder geval zijn vordering tot schadevergoeding jegens de Commissie niet heeft gestaafd. Klager heeft met name niet uitgelegd hoe hij als gevolg van het beroep van de Commissie schade had kunnen lijden en hoe deze schade zou kunnen leiden tot een vordering tot schadevergoeding van 295 654 EUR.

D. Conclusies

Op basis van zijn onderzoek naar deze klacht sluit de Ombudsman de klacht af met de volgende conclusie:

Er is geen sprake geweest van wanbeheer door de Commissie.

Klager en de Commissie zullen van dit besluit in kennis worden gesteld.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Gedaan te Straatsburg op 15 februari 2010

[1] Richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, PB L 209, blz. 1.

[2] " De jury bestaat uitsluitend uit natuurlijke personen die onafhankelijk zijn van de deelnemers aan de wedstrijd. Wanneer een bepaalde beroepskwalificatie vereist is van deelnemers aan een wedstrijd, moet ten minste een derde van de leden dezelfde kwalificatie of gelijkwaardigheid hebben.

De jury is autonoom in zijn beslissingen of adviezen. Deze worden bereikt op basis van anoniem ingediende projecten en uitsluitend op grond van de in de aankondiging vermelde criteria in de zin van artikel 15, lid 3. "

[3] In het Franse origineel: „ *Les représentants des autorités belges ont également indiqué que les ministres compétents avaient décidé, suite à l'avis motivé de la Commission, de mettre définitivement fin au contrat litigieux et de ne plus donner aucun ordre de service dans le cadre de ce contrat* ”.

[4] In het Franse origineel: „ *La Commission a été informée de l'intention des autorités belges de mettre fin au contrat litigieux par lettre du 12 avril 2001* ”.

[5] In het Franse origineel: „ ... *Que les dites autorités ont effectivement précisé que les ministres compétents s'étaient engagés à ne pas donner de nouveaux ordres de services dans le cadre du contrat litigieux* ”.

[6] „ *Deze richtlijn is van toepassing op overheidsopdrachten voor dienstverlening waarvan de geraamde waarde, exclusief BTW, ten minste 200000 ecu bedraagt* ”.

[7] Com(2002) 141 definitief, PB C 242, blz. 5.

[8] Punt 2.1.1 van de algemene mededingingsregels: „ *Pouvoir organisateur*

AFIN d'organisateur le Concours d'architecture qu'elle met sur pied, la Région de Bruxelles-Capitale et l'Union européenne ont désigné pour consultant la Société Centrale d'Architecture de Belgique.... ”.

Punt 2.1.3: „ *Type de concours*

... Le présent règlement fait foi entre le pouvoir adjudicateur (Région de Bruxelles-Capitale et Union européenne) et les gelijktijdigs ” (cursivering van mij).